

Arrest

nr. 217 860 van 1 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
VOOGD : X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 november 2015 om internationale bescherming. Op 12 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 13 oktober 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger, geboren in 2000 in het dorp Mamezak in het district Zinda Jan, provincie Herat. U bent van etnische origine Turkmeen en soennitisch moslim. U woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan in uw geboortedorp samen met uw ouders, uw jongere broer en uw grootvader. U ging 3 jaar naar school maar uw vader besliste dat u beter zou stoppen vanwege de onveilige situatie. Uw vader is officier bij de grenspolitie in de stad Herat, regiment zone 704, en is verantwoordelijk voor de communicatie. Hij kwam eens om de 2 à 3 weken naar huis, steeds samen met 4 agenten. Ongeveer een week voor uw vertrek uit Afghanistan werd 's nachts op de deur van jullie huis aangeklopt. U ging samen met uw moeder kijken wie het was en deed de deur open. Er stonden onbekende mannen, leden van de taliban, aan uw huis die vroegen naar uw vader. Ze doorzochten het huis maar aangezien uw vader op zijn werk was en zij hem bijgevolg niet vonden, namen ze u mee. Ze bonden uw handen vast en u werd in een auto meegenomen naar een voor u onbekende plaats. U werd er opgesloten in een kamer. De volgende dag belden uw ontvoerders uw vader op. U moest ook met hem spreken. Ze maanden uw vader aan om explosieven naar zijn werkplaats te brengen. U bleef zo'n 5 dagen opgesloten, tot u 's nachts naar het toilet moest en u merkte dat de man die u normaal gezien steeds bewaakte er niet was. U brak het raam van de kamer waar u opgesloten zat, klom over de muur van het domein en bleef wandelen tot u op een rijbaan kwam en er een wagen kon tegenhouden die u naar het tankstation Malawi in Herat stad bracht. Vandaar kon u naar uw oom die in de stad woonde wandelen. Daar aangekomen verwittigde uw oom uw vader, die een halfuur later aankwam. Uw vader zei u dat hij u naar een veilige plaats zou sturen. Hij vertrok en kwam de volgende dag terug. U moest vertrekken en werd door uw vader naar een bushalte gebracht, vanwaar u vertrok richting Nimroz. Vandaar stak u de grens met Pakistan over en reisde verder via Iran en Turkije naar Europa. Na ongeveer 1 maand onderweg kwam u in België aan op 28 oktober 2015. U vroeg asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 november 2015.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw taskara (kopie), enkele foto's van uw vader op zijn werk (origineel), een diploma van uw vader (kopie) en 6 certificaten met betrekking tot zijn werk bij de grenspolitie (allen kopieën).

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van de problemen die u ondervond met de taliban ten gevolge van het profiel van uw vader. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient echter te worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch op een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U slaagde er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u ontvoerd werd door de taliban waardoor er geen sprake kan zijn voor een gegronde vrees in uw hoofde voor de taliban.

Eerst en vooral is het opmerkelijk dat de taliban de moeite zou doen om met zes leden naar uw huis te komen, u te ontvoeren en u vervolgens vijf dagen vast te houden om uw vader te overhalen explosieven naar zijn werk te brengen, en tegelijk dergelijke nonchalance voor de dag zou leggen waardoor u zonder noemenswaardige moeilijkheden kon ontsnappen (CGVS, p. 13). Dat de taliban op dergelijke inefficiënte manier te werk gaat door u de kans te geven te ontsnappen terwijl u voor hen net essentieel bent om uw vader te laten meewerken, is weinig aannemelijk. Ook de manier waarop u er, na 5 dagen vastgehouden te zijn, plots in slaagt te ontsnappen, is erg bevreemdend. Dat u een raam kapot kon slaan op een moment dat u toevallig niet bewaakt werd en er vervolgens in slaagde een twee meter hoge muur over te klimmen zonder dat de aanwezige talibanleden daar iets van in de gaten hadden, acht het CGVS weinig geloofwaardig (CGVS, p. 16). Dat u vervolgens opnieuw zonder verdere moeilijkheden erin slaagde om door de velden een rijbaan te bereiken, 's nachts in het district Shindand, een gebied waar sprake is van een hoge talibanaanwezigheid, is een vreemde vaststelling die uw geloofwaardigheid allesbehalve ten goede komt. Daarbij wordt ook vastgesteld dat u aanvankelijk beweerde de hele nacht gewandeld te hebben (CGVS, p. 13). U merkte omstreeks middernacht dat uw bewaker niet aanwezig was en het was rond 6u 's morgens dat u uiteindelijk in de wagen stapte die u naar Herat stad bracht (CGVS, p. 13, 17). Tegelijk verklaarde u dat u zo'n 40-45 minuten gewandeld had (CGVS, p. 17). Dit ruime verschil in uw verklaringen betreffende de tijd tussen uw ontsnapping en het moment dat u in die wagen stapte, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Dat u tenslotte geen enkel

idee hebt van hoe uw vader het feit dat zijn zoon ontvoerd was zou proberen op te lossen, is opnieuw ten zeerste opmerkelijk. Een halfuur nadat u bij uw oom aankwam, zag u namelijk uw vader. Hij vertelde u echter niks over wat hij tegen de taliban had gezegd maar vroeg u enkel hoe u was weggeraakt. Verder zei of vroeg uw vader u niks speciaals (CGVS, p. 17). Aangezien u echter vijf dagen werd vastgehouden zonder enig perspectief op een vrijlating, kon evenwel verwacht worden dat uw vader actief naar een oplossing zou gezocht hebben om u vrij te krijgen. Dat u hier niks over schijnt te weten, versterkt de onaannemelijkheid van uw ontvoering. Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er aan uw verklaringen omtrent uw ontvoering geen geloof kan worden gehecht.

Vervolgens wenst het CGVS de situatie van uw familieleden aan te halen. U verklaarde namelijk dat, bij uw weten, uw moeder en uw broer nog steeds in uw huis wonen in het dorp Mamezak (CGVS, p. 5). U heeft ze niet gevraagd of ze verhuisd waren maar uw moeder heeft in elk geval iets dergelijks niet vermeld. U sprak ook eens met uw vader die op dat moment bij u thuis aanwezig was (CGVS, p. 13-14). Gevraagd naar enige problemen in de familie na uw vertrek, verklaarde u dat u daar geen info over heeft. Uw moeder heeft niks gezegd omdat u hier alleen bent (CGVS, p. 6). Rekening houdend met uw verklaring dat de taliban u zou hebben ontvoerd en van uw vader eisten dat hij explosieven binnenbracht op de basis van de grenspolitie, is het feit dat zij sindsdien geen problemen meer hebben gekend zeer opmerkelijk. U geeft aan dat uw vader nog steeds af en toe naar huis komt na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14). Het mag verbazen dat uw vader tot de dag van vandaag geen noemenswaardige problemen meer kende, terwijl u Afghanistan toch al verliet in het najaar van 2015. Immers, indien de taliban daadwerkelijk van uw vader verwachtte dat hij met hen zou meewerken, mag redelijkerwijs verwacht worden dat ze na uw vertrek meermaals naar hem op zoek zouden gegaan zijn of andere represailles zouden hebben genomen. Dat zij dit niet deden is nog opmerkelijker aangezien zij zowel uw adres wisten als het telefoonnummer van uw vader hadden. Uw verklaring als dat uw familie u hierover niet wil inlichten omdat u zich op uw eigen leven moet concentreren volstaat hierbij niet (CGVS, p. 14). Indien effectief nog iets noemenswaardig met uw familie zou gebeurd zijn, kan verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Het gegeven dat dergelijks niet is voorgevallen, bevestigt verder dat de eerdere bedreigingen die u en uw vader van de taliban ontvingen niet aannemelijk zijn.

Verder blijft u over hetgeen gebeurde en gezegd werd tijdens uw gevangenschap erg oppervlakkig, waardoor uw verklaringen hierover verder aan geloofwaardigheid inboeten. Gevraagd naar wat er gebeurde als talibanleden bij u kwamen, verklaarde u dat u één keer werd geslagen en naar uw vader moest bellen (CGVS, p. 15). Verder werd u gevraagd wat u zich kon herinneren uit die dagen dat u vastzat, wat u hoorde, zag, rook, et cetera. U komt niet verder dan dat u ver zat van de andere kamers en dat u aldus andere mensen niet kon horen of zien, en dat er bij u altijd een bewaker aanwezig was. Nogmaals gevraagd of u nog bepaalde zaken hoorde of zag, verklaarde u dat er niks speciaals was behalve uw bewaker die geregeld belde (CGVS, p. 16). Dat u verder over de 5 dagen dat u vastzat niks meer kunt vertellen over hoe u dit ervaarde is erg bevreemdend. Ook met betrekking tot de gesprekken met uw vader blijft u uiterst summier. U zei hem enkel dat ze u zouden vermoorden en vroeg hem u te beschermen. De taliban hoorde u enkel zeggen dat hij die plaats moest laten ontploffen en akkoord moest gaan met hun voorstel. Verdere instructies voor uw vader hoorde u evenwel niet omdat zij met de telefoon naar buiten gingen. Ook hoe uw vader reageerde kon u uit de reacties van de talibanleden niet opmaken (CGVS, p. 16). Het gebrek aan doorleefdheid dat hieruit blijkt en uw oppervlakkige verklaringen tasten dan ook verder de waarachtigheid van uw verklaringen aan.

Om bovenstaande redenen kan het CGVS dan ook niet aannemen dat u daadwerkelijk ontvoerd werd door de taliban om uw vader tot medewerking te dwingen. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u op enig ander moment met de taliban in aanraking zou zijn geweest (CGVS, p. 18). Hieruit volgt dat u geen persoonlijke en geïntegreerde vrees dient te koesteren voor de taliban.

Tot slot betwist het CGVS niet dat uw vader werkzaam was bij de grenspolitie in Herat maar moet worden opgemerkt dat dit loutere feit op zich niet kan volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hoewel het CGVS niet ontkent dat het behoren tot de Afghaanse veiligheidsdiensten of het samenwerken met buitenlandse troepen het risico op vervolging in Afghanistan in bepaalde gevallen kan verhogen, is het echter onvoldoende om louter dit profiel aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een geïntegreerde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geïntegreerd. Dat is in casu niet het geval, aangezien u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst in dit verband een persoonlijke en geïntegreerde vrees voor vervolging dient te koesteren.

De door u neergelegde documenten (uw taskara, de foto's van uw vader, het diploma en de certificaten van uw vader) kunnen niet volstaan om bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw taskara kan weliswaar uw identiteit en uw afkomst aantonen, deze vormt echter geenszins een bewijs van de door u verklaarde vervolging door leden van de taliban in Afghanistan. Hetzelfde kan gezegd worden van de documenten met betrekking tot uw vader. Deze kunnen louter aantonen dat uw vader werkzaam was bij de grenspolitie in Herat, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. Zoals eerder reeds werd beargumenteerd volstaat dit echter niet om u in beschermingsstatuut toe te kennen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017 blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden,

zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, is grotendeels in handen van de overheid en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde insurgent hotspots. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Opvallend zijn ook de vele security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Zinda Jan relatief stabiel is. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Zinda Jan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vanwege de Taliban. De vader van verzoeker is lid van de grenspolitie. Aldus heeft verzoeker een kwetsbaar profiel als minderjarige zoon van een lid van de veiligheidstroepen.

*Verzoeker heeft aldus een ernstige vrees voor vervolging.
Verzoeker vraagt dus de erkenning als vluchteling.*

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Het is duidelijk dat

hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Derhalve had de CGVS aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling dienen toe te kennen, minstens subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie / het is bekend dat leden de veiligheidstroepen en hun familieleden risico lopen op gedood te worden door de Taliban

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Verzoeker vreest foltering indien hij in handen zou vallen van de Taliban

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Art. 48/4 par. 1 Vr W : De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling. Die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoeker vraagt de vluchtelingenstatus nu zijn vader lid is van de grenspolitie en verzoeker aldus een objectief verhoogd veiligheidsrisico loopt in geval van verblijf of terugkeer in Afghanistan.

Verzoeker roept tevens de subsidiaire bescherming in o.v. zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan, met name provincie Herat.

Verzoeker verwijst naar het feit dat er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief bestaat. Verzoeker verwijst naar de recente bomaanslag in Kabul op 31.05.2017 waarbij meer dan 150 burgerslachtoffers vielen. Verzoeker verwijst naar aanslagen in Sar-e-Pol provincie op 03.08.2017, een provincie die grenst aan de provincie Balkh, waarbij eveneens tientallen burgers werden gedood.

De veiligheidssituatie is in 2017 duidelijk verslechterd in Afghanistan. Verzoeker vraagt bijkomend onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Herat en de aangrenzende provincies.

Verzoeker maakt voorbehoud om tijdens de procedure of tijdens de zitting voor de Raad bijkomende stukken die zijn relaas ondersteunen bij te brengen.

De bestreden beslissing kan tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep.

De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan - bij ontstentenis van beroep - tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen.

Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 januari 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 137-143, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 77-81, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 82-83.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2 en volgende, en 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij ontvoerd werd door de taliban, nu (i) het opmerkelijk is dat de taliban de moeite zou doen om met zes leden naar zijn huis te komen, hem te ontvoeren en hem vervolgens vijf dagen vast te houden om zijn vader te overhalen explosieven naar zijn werk te brengen, en tegelijk dergelijke nonchalance voor de dag zou leggen waardoor hij zonder noemenswaardige moeilijkheden kon ontsnappen, (ii) ook de manier waarop hij er plots in slaagde te ontsnappen erg bevreedend is, (iii) er een ruim verschil is in zijn verklaringen over de tijd tussen zijn ontsnapping en het moment dat hij in de

wagen stapte, (iv) het zeer opmerkelijk is dat hij geen enkel idee heeft van hoe zijn vader het feit dat zijn zoon ontvoerd was zou proberen op te lossen, (v) het gegeven dat hij niet op de hoogte is van wat met zijn familie zou gebeurd zijn, bevestigt dat de eerdere bedreigingen die hij en zijn vader van de taliban ontvingen niet aannemelijk zijn, (vi) hij over wat gebeurde en gezegd werd tijdens zijn gevangenschap erg oppervlakkig bleef, waardoor zijn verklaringen daarover verder aan geloofwaardigheid inboeten, (vii) het loutere feit dat zijn vader werkzaam was bij de grenspolitie in Herat op zich niet kan volstaan om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en (viii) de door hem neergelegde documenten niet kunnen volstaan om deze beslissing te wijzigen, en omdat (B) er actueel voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest vanwege de taliban, te herhalen dat zijn vader lid is van de grenspolitie en te stellen dat hij als minderjarige zoon van een lid van de veiligheidstroepen een kwetsbaar profiel heeft, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Een dergelijk betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielseelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielse motieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017 blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, is grotendeels in handen van de overheid en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde insurgent hotspots. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Opvallend zijn ook de vele security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afgaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Zinda Jan relatief stabiel is.

Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Zinda Jan in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Zinda Jan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De hierboven aangehaalde vaststellingen van de commissaris-generaal worden genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 28 januari 2018 aangebrachte rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 en de update van mei 2018 van dit rapport en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9). Aldus stelt verwerende partij in haar aanvullende nota terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. De provincie Herat wordt de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Herat ruw geschat 1,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 495 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Herat in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het gros van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Gelet hierop vraagt verzoeker niet dienstig om een bijkomend onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Herat en de aangrenzende provincies. Voorts brengt verzoeker *in casu* geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hij beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het stellen dat hij afkomstig is uit een onveilig gebied, doch dit betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De voormelde motieven worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker ten slotte nog betoogt dat er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief bestaat, wordt er op gewezen dat *in casu* een onderzoek naar een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief niet aan de orde is, nu niet wordt betwist dat verzoeker als een burger van het district Zinda Jan in de provincie Herat kan worden beschouwd en er actueel voor burgers uit dit district geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN